

Leert het Nederlandse volleybal dan nooit van het verleden, vraagt Avital Selinger zich af. 'We doen aan zelfvernietiging', zegt hij, voor zijn laatste klus als coach van het Nederlandse vrouwenteam.

Door **Robert Misset**

De Volkskrant 6-9-2008

Voor de training in de Amsterdamse Sporthallen Zuid spreekt volleybalcoach Avital Selinger de Nederlandse selectie toe.

Dit weekeinde speelt het vrouwen-team in Leek twee duels met Rusland, ter voorbereiding op de kwalificatie voor de Grand Prix in het Russische Omsk. 'Team, team, team en stop daar alles van jezelf in', luidt de opdracht van de 49-jarige Selinger.

Teammanager Lodewijk Severein weet hoe zwaar dat de speelsters valt. 'De rouwverwerking over het niet halen van de Spelen is nauwelijks voltooid. En nu staat er een trainer voor de groep, wiens contract met de NeVoBo zojuist is beëindigd. Het is heel onwezenlijk, niemand weet hoe het op 22 september, na de kwalificatie voor de Grand Prix in Rusland, verder moet met het nationale team.'

Maandag heeft Selinger in een lang telefoongesprek zijn gevoelens vertolkt over wat hij als een gedwongen - en wellicht tijdelijk - afscheid van het Nederlandse team beschouwt. 'Wie de progressie van de speelsters weigert te zien, verdient dit team en deze coach niet', aldus Selinger.

De volgende dag legt Selinger op zakelijke toon uit dat hij door een zweepslag is geveeld. 'Ik wilde een oefening iets te enthousiast voordoen aan die jonge meiden.'

Misprijzend is zijn blik na de vraag of hij heeft overwogen een dagje over te slaan. Selinger: 'De bond wil nu een jaartje overslaan om de clubs de ruimte te geven. Een winterprogramma vinden ze blijkbaar niet nodig. Ik sla zelfs geen dag over, want dat doen de Brazilianen, de Chinezen en de Cubanen ook niet.'

Frits Suër, als voormalig bestuurslid van Martinus en hoofd sponsoring bij Nationale Nederlanden de aartsvader van twee 'Bankrasmodellen', weet hoezeer de nationale concurrentie heeft geleden onder de dominantie van zijn club, twee jaar lang hofleverancier van het nationale team.

'De VTV, de vereniging van eredisieclubs, heeft zelfs een motie aangenomen waarin werd gesteld dat Avital nooit meer bondscoach mag worden. Het zijn kreten uit een speeltuin, want de competitie bij de vrouwen stelt al jaren niets voor.'

Toch riep de dubbelfunctie van Selinger als clubtrainer en bondscoach zo veel verzet op dat Joop Alberda, technisch directeur van de NeVoBo, die constructie wel moest schrappen. Selinger, verbitterd: 'Kan het de clubs iets schelen wat wij bij het Nederlandse team aan het doen zijn?'

Ze zeggen wel dat ze netzeitde belang dienen, maar dat is aantoonbaar onjuist. Internationaal topvolleybal is onvergelykbaar met het niveau van de Nederlandse competitie. Wie hebben de clubs dan voor mijn komst opgeleid? Niemand. En na mij?

'Ik ben benieuwd. Laten we het als volgt samenvatten. Mijn vader heeft het mannenvolleybal in Nederland op de kaart gezet. Dat wekte ook jaloezie. Ik proef nu soms dezelfde weerstand.'

'Denk je dat ik er een club bij zou nemen als ik bondscoach van Rusland of Japan was? In hun systeem hoeft dat niet. In de Nederlandse situatie is het de enige oplossing om de internationals dagelijks bij elkaar te hebben.'

Fascinerend is het streven naar perfectie bij elke training van Selinger. Dinsdag geeft hij ook zelf set-ups, ondanks de spierscheuring in het kuitbeen. Een soldaat uit Israël zeurt niet over pijn. Selinger: 'Nederlanders gaan janken en zeiken bij tegenvallers. Daar houd ik niet van.'

'Kijk de geschiedenis van het volleybal er maar op na. Je moet telkens vier jaar trainen voor het ene punt dat het verschil maakt tussen een medaille of niets. Nu moeten we dus weer vier jaar op zoek naar één punt. Maar zelfs het sportmoment van de eeuw, de gouden medaille voor het Nederlandse mannenteam bij de Spelen van Atlanta, heeft de continuïteit van de sport niet kunnen waarborgen.'

En dus heeft Selinger in zijn beleving geen moment te verliezen.

Woensdag meldt Joop Alberda zich in Sporthallen Zuid. De onderhuidse spanning tussen de bondscoach van het gouden team uit 1996 en de spelverdelers die hij vier jaar eerder uit de ploeg zette, blijft tastbaar. Al zullen ze het nooit toegeven.

Alberda waarschuwt voor een olympische obsessie in het Nederlandse volleybal. 'We moeten oppassen dat we ons niet blindstaren op de Spelen. Als Engeland over vier jaar toch een volleybalteam inschrijft, blijven er voor Europa vier plekken over. Dan hoef ik niet uit te leggen hoe zwaar de concurrentie voor Nederland is met landen als Rusland, Polen, Servië en Italië.'

De technisch directeur zegt Selinger niet te hebben afgerekend op de mislukte missie van de vrouwen. 'Al vereist een olympisch programma wel succes en dat was er niet.'

Intern heeft Alberda harde noten gekraakt. Zo constateerde hij in een evaluatierapport na het kwalificatietoernooi in Halle dat Selinger als coach tekortschiet. Hij zou zich moeten laten bijscholen en mocht niet opnieuw zijn eigen staf samenstellen.

'Ik schoot als coach niet tekort, toen we in 2007 de Grand Prix wonnen', zegt Selinger, laconiek. In zijn analyse van de crash op weg naar Peking constateert hij droogjes dat 'we het sportief hebben gehaald, maar politiek niet, omdat ons een plaats op het kwalificatietoernooi in Japan is onthouden'.

Donderdag onderbreekt Selinger tijdens de training plotseling een oefening. Uitdagend tegen de verslaggever: 'Mijn speelsters vroegen me of de olympische missie naar Londen 2012 deze week is begonnen. Hebben ze gelijk?'

Nee, in het hoofd van Selinger was die waarschijnlijk al begonnen in Halle, na het verlies van de eerste set in de beslissende wedstrijd tegen Duitsland. Selinger lacht en hervat zijn rol als ballenmachine. 'En hoppa.'

Het gesprek na de training wordt twee keer onderbroken door een telefoontje van Alberda. 'Joop en ik denken hetzelfde over de laatste twee jaar van het traject

naar de Spelen', aldus Selinger. 'We hebben een verschil van inzicht over de eerste jaren. Je moet niet denken: we hoeven niets te doen, want de internationals zitten toch in het buitenland.'

'Topspeelsters als Fledderus zijn gestopt, onze basis is heel smal. We hebben de eerste generatie gesloopt, we moeten verder met de tweede generatie en de opleiding van de derde lichting. Die mogen we niet overlaten aan de clubs, want het is bewezen dat zij het niet kunnen. Ik heb al een jaar moeten overslaan, in 2004 na het faillissement van de stichting Pro Volley. Dat wil ik niet nog een keer meemaken. Ik ben geen goochelaar.'

'Leren we dan nooit van het verleden? Wij hebben bij de vrouwen een nieuwe structuur aangebracht, een topteam opgebouwd en beschikken met DELA over een sponsor die er ook tot 2012 jaarlijks een miljoen euro in wil stoppen. Toch dreigen we dezelfde fout te maken als vier jaar geleden. We doen aan zelfvernietiging. Elk land zou ons product willen overnemen voor het dubbele bedrag dat wij eraan besteden.'

Bij Martinus gaat Selinger komend seizoen weer terug naar af. 'Ik wil perspectief bieden aan de organisaties die hun nek voor mij hebben uitgestoken. Het volleybal mag niet in een leegte terechtkomen, omdat ik naar het buitenland vertrek. Ik wil de speelsters ook niet met het schuldgevoel opzadelen dat achter hun rug om het Nederlandse team wordt afgebroken. Mijn taak is nog niet volbracht.'

'Ik heb het ook tegen Alberda gezegd. Als iemand het Nederlandse team beter kan coachen, moet je die vooral nemen. Ik ga niet wappelen met mijn cv. Welke Nederlandse coach heeft een Grand Prix

'Er is voor mij geen einde of begin, ik predik altijd dezelfde filosofie'

op zijn naam geschreven? In korte tijd Brazilië en China verslagen? In China en Japan is ons team razend populair. Daar zijn de mensen verbijsterd dat Nederland in zo'n korte tijd de wereldtop weet te verslaan.'

In hun vaderland Israël hoeven de Selingers niets uit te leggen. In augustus beleefde Avital een indrukwekkend weerzien met zijn 71-jarige vader Arie, in de kibboets Ein Hamifratz, het oog van de bij, waar hij is geboren. Tijdens de interland tussen Israël en Nederland stonden vader en zoon als coaches weer tegenover elkaar.

Avital Selinger: 'Wij wonnen die wedstrijd omdat we drie jaar verder zijn en meer talent hebben. Maar wijze mensen in Israël keken er doorheen. Ze zien ook hoeveel mijn vader nog steeds betekent voor het volleybal.'

'Het was ontroerend terug te keren naar de bron, waar het voor mij allemaal begonnen is. We speelden in dezelfde sporthal, waar ik het volleybal heb geleerd. Mijn speelsters hebben tevens ervaren hoe het Israëliëse volk in noodsituaties teruggrijpt op het teamgevoel.'

Selinger, glimlachend: 'Ik heb ze ook verteld dat geen enkel team van de Selingers olympisch succes heeft behaald voor ze Israël bezochten, van het Amerikaanse vrouwenteam in 1979 tot de meiden van nu. En de lijnen naar het heden zijn nog steeds zichtbaar. In 1971 heb ik in die kibboets als jochie van 12 jaar Geert Trompetter zien spelen in het Nederlandse team. Ik vond het inspirerend.'

37 jaar later is oud-bondscoach Trompetter, 68 jaar en nog altijd actief als trainer bij AMVJ en Compaen, een trouwe bezoeker van de trainingen van zijn vroegere pupil. 'Ik denk dat Selinger volgend jaar of in 2010 weer terugkomt als bondscoach', zegt hij. 'Dit team is zijn kindje, hij is er nog lang niet klaar mee.'

Selinger: 'De speelsters moeten het bepalen. Zij moeten hun tijd niet verspillen aan een coach die ze niet verder helpt. Er is voor mij geen einde of begin, ik predik altijd dezelfde filosofie. Zijn wij losers omdat we de Spelen niet hebben gehaald? Winnen blijft een momentopname.'

Maar voor de Nederlandse volleyballers wel essentieel om de sport te redden, meent Frits Suër. 'Ik ben ervan overtuigd dat Londen 2012 de laatste kans is voor het zaalvolleybal in Nederland. Als we de Spelen weer niet halen, worden we vermalen door funsporten, waarin het amusement voorop staat.'

'Je mag tegen een onvervulde missie aan schoppen'

'Het was vreemd om tijdens de Spelen in een olympische auto te rijden', zegt aanvoerder Ingrid Visser. 'Kreeg ik reacties als: moest jij niet in Peking zijn? Het is goed dat het Nederlandse team nu even geparkeerd staat. Pas na de kwalificatie voor de Grand Prix gaan we praten over de toekomst.'

De nabije toekomst van Visser ligt in Rusland, bij St. Petersburg. 'Een andere cultuur, een andere visie en andere gezichten om je heen. Het is voor iedereen verfrissend, nadat de internationals twee jaar lang op elkaars lip hebben gezeten.'

Een opvolger voor bondscoach Selinger, die alleen aanblijft als trainer van Martinus, zou de 30-jarige Visser niet zo snel kunnen bedenken. 'De Nederlandse clubcoaches hebben weinig ambitie, ik zie ze nooit bij grote toernooien of bij onze trainingen. Ze missen de internationale kennis om bondscoach te worden.'

Visser relativeert de kritiek van de clubs op de dominantie van Martinus, waar de internationals de afgelopen twee jaar waren ondergebracht.

'We zijn tegengewerkt door bestuurders die met een sigaar

in hun mond discussiëren over een sponsor meer of minder, zodat hun cluppie weer een jaartje vooruit kan.'

'Met topsport heeft het niks te maken, het Nederlandse volleybal wordt niet beter van die mentaliteit. Nederland leeft alleen mee in goede tijden, zoals toen we de Grand Prix wonnen. Dan is het gemakkelijk om achter een ploeg te staan. We zijn helaas niet zo'n trots volk.'

En schuld bewust: 'Maar de kritiek is ook terecht. Je mag tegen een onvervulde missie aan schoppen. We hebben de Spelen niet gehaald door op de

beslissende momenten verrot te slecht te spelen.'

Visser weet ook waarom. 'Achteraf moet je concluderen dat we een sportpsycholoog als Rico Schuyers goed hadden kunnen gebruiken. Bij de Amerikanen hoort een mental coach traditioneel tot de staf. Maar het had ook kunnen worden opgevangen door een coach naast Selinger.'

'De Japanner Sato was misschien zijn rechterhand, maar wij misten een klankbord die tussen ons en Selinger in stond. Teun Buys stond immers achter de videocamera. Zo was

er weinig communicatie op de bank tijdens de wedstrijden. Ik kan mezelf wel voor de kop slaan dat ik het niet eerder heb aangegeven bij Avital.'

Selinger jr. is wellicht de beste volleybaltrainer ter wereld. Maar is hij ook de beste coach? Visser: 'Dat vind ik niet. Voor mij staat Bert Goedkoop nog altijd op één. Selinger heeft het wel goed gedaan. Hij heeft de NeVoBo en de clubs vier jaar in zijn nek gehad, een andere coach was onder die druk bezweken. Avital heeft een brede rug. Maar ik kan me voorstellen dat hij zich nu alleen voelt.'